

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2024 r.,

w sprawie **I. F.**

uniewinnionej od czynu z art. 212 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z 20 października 2023 r., sygn. VII Ka 681/23

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z 12 czerwca 2023 r., sygn. akt sygn. akt IV K 530/21

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżycielkę prywatną kosztami sądowych postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od oskarżycielki prywatnej R. P. na rzecz I. F. kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) zł, tytułem zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Katowice-Wschód w Katowicach wyrokiem z 12 czerwca 2023 r., sygn. akt IV K 530/21, uniewinnił I. F. od popełnienia czynu zarzucanego jej

aktem oskarżenia, a zakwalifikowanego jako czyn z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 12§ 1 k.k. Apelację od wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej.

Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 20 października 2023 r., sygn. akt VII Ka 681/23 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej i zarzucił rozstrzygnięciu:

1. rażącą obrazę przepisów postępowania, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., przez nienależyte rozważenie przez sąd odwoławczy podniesionego w apelacji zarzutu dokonania przez sąd *a quo* dowolnej i niepełnej oceny dowodu z zeznań świadka M. S., złożonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz w sprawie cywilnej, zawisłej z powództwa R. P. przed Sądem Okręgowym w Katowicach pod sygn. II C 526/20, podzielonej przez sąd *ad quem*, który równocześnie uznał, jakoby zakres zarzutu zawartego w akcie oskarżenia nie obejmował twierdzeń o braku możliwości wykonywania przez Oskarżycielkę prywatną zawodu [...], gdy tymczasem w akcie oskarżenia podniesiono, iż niepolegające na prawdzie zarzuty Oskarżonej podważały elementy warunkujące możliwość jego wykonywania, a więc „uczciwość i rękojmię należytego wykonywania przez pokrzywdzoną zawodu [...]”, zaś przeprowadzona przez sądy obu instancji ocena, koncentrująca się na niekonsekwencji świadka w sprawie cywilnej w zakresie treści przekazanych mu przez oskarżoną, pomija złożone przezeń przed sądem *quo* w dniu 16 maja 2023 r. zeznania jednoznacznie potwierdzające fakt poinformowania go przez Oskarżoną, iż „*R. P. nie może wykonywać zawodu [...]*”, a dalsza współpraca z powódką stanowi dla K. S.A. „*ryzyko odpowiedzialności prawnej*” - co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem uniemożliwiło prawidłową rekonstrukcję inkryminowanego zachowania I. F. i jego subsumpcję pod znamiona typizacji z art. 212 § 1 k.k.;
2. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez brak rzetelnego rozważenia podniesionego w apelacji zarzutu dokonania przez sąd *a quo* dowolnej oceny dowodu z zeznań świadka Ł. F. i ograniczenie się do przytoczenia stanowiska sądu I instancji, iż „nie doszukał się nieścisłości” w protokole przesłuchania świadka z

dnia 12 listopada 2018 r., gdy tymczasem zestawienie treści zeznań małżonka oskarżonej złożonych w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ujawnia istotne, oczywiste rozbieżności, podważające wiarygodność świadka, który - wbrew zasadom doświadczenia życiowego - był w stanie odtworzyć ze szczegółami przebieg wydarzeń z dnia 23 czerwca 2017 r. po upływie prawie 6 lat, a nie pamiętał ich po upływie niespełna 1,5 roku od dnia zgromadzenia wspólników B. Sp. z o.o.;

3. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., przez brak rzetelnego rozważenia zarzutu dowolnej oceny zeznań oskarżycielki prywatnej, uznanych przez sąd *a quo* za niewiarygodne, dotyczących przyczyn, jakie skłoniły ją do kontynuowania obsługi [...] klientów B. Sp. z o.o. z nowego adresu poczty elektronicznej, albowiem stanowisko sądu *ad quem* ograniczyło się w tym zakresie wyłącznie do przytoczenia treści wiadomości informującej o zmianie adresów e-mail załogi Spółki, bez odniesienia się do podniesionej w środku odwoławczym argumentacji odwołującej się do sytuacji panującej w B. Sp. z o.o., faktu zaniedbywania przez oskarżoną spraw obsługiwanych przez nią osobiście podmiotów oraz specyfiki środowiska [...];
4. rażącą obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 213 § 1 k.k. *a contrario* k.p.k., poprzez nierozpoznanie zarzutu niewłaściwej subsumpcji pod wskazaną w akcie oskarżenia kwalifikację prawną zachowania oskarżonej polegającego na przekazaniu do towarzystw ubezpieczeniowych w lipcu 2017 r. treści przypisujących pokrzywdzonej „szereg działań w sposób rażący naruszających interesy B. i stanowiących czyn objęty odpowiedzialnością kamą z kodeksu karnego i ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym” z uwagi na równoczesne zakwestionowanie w apelacji ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją, gdy tymczasem przedmiotowy zarzut odnosił się do okoliczności przez skarżącą niekwestionowanych, albowiem dotyczących treści załączonych do akt sprawy wiadomości mailowych, której prawidłowa ocena przez pryzmat znamion w/w

typizacji powinna prowadzić do wniosku, iż I. F. dopuściła się przestępstwa zniesławienia R. P.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku sądu II instancji i uchylenie w całości wyroku sądu I instancji oraz o przekazanie sprawy sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania w całości.

W odpowiedzi na kasację obrońca I. F., wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony dokonywać w ramach postępowania kasacyjnego ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolować prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd

odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia dwuinstancyjnego.

Autor kasacji zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego dokonanie nieprawidłowej kontroli instytucyjnej w zakresie zarzutów dotyczących zeznań świadków (pkt 1 i 2 kasacji) oraz oskarżycielki prywatnej (pkt 3 kasacji). Analiza treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi jednak do wniosku, że, sąd odwoławczy nie dopuścił się uchybień wskazanych w nadzwyczajny środku zaskarżenia. Sąd Okręgowy w Katowicach rozważył w sposób rzetelny i merytoryczny wszystkie zarzuty i okoliczności podniesione przez skarżącego w zwykłym środku odwoławczym i swoje stanowisko w tym zakresie w sposób szczegółowy i wnikliwy uzasadnił. Sąd *ad quem* odniósł się do zarzutu oceny wiarygodności zeznań M. S., świadka Ł. F., oskarżycielki prywatnej R. F. i wskazał z jakich powodów ocena to pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zdaniem Sądu Najwyższego nie ma potrzeby ponownego przytaczania argumentacji zawartej w tym zakresie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, mając na uwadze, że kontrola odwoławcza została już przeprowadzona, zaś rolą Sądu Najwyższego nie jest jej powielanie.

Również bezzasadny okazał się zarzut z pkt 4 kasacji. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd odwoławczy prawidłowo zakwestionował konstrukcję wywiedzonego w apelacji zarzutu naruszenia materialnego tj., a to art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 213 § 1 k.k. *a contrario*. Jak trafnie wskazał sąd II instancji odnosząc się do zarzutu naruszenia wskazanych powyżej przepisów prawa materialnego, zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny oraz ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego - zarzut obrazy prawa materialnego odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją. Jak wynika z treści apelacji skarżący wywiódł obok zarzutów naruszenia prawa materialnego szereg zarzutów dotyczących błędnych jego zdaniem ustaleń faktycznych w zakresie celu działania i świadomości I. F. w okresie objętym zarzutem prywatnego aktu oskarżenia. Znamiona strony podmiotowej czynu są elementem ustaleń

faktycznych, a więc ich kwestionowanie uniemożliwiło na etapie postępowania odwoławczego skuteczne postawienie zarzutu naruszenia praw amaterialnego

W zakresie uzasadnienia tego zarzutu kasacyjnego autor kasacji w przeważającej mierze powiela argumentację przedstawioną już w apelacji, polemizując z prawidłowymi ustaleniami i ocenami sądu I instancji zaaprobowanymi przez sąd II instancji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k. Nadto na podstawie § 11 ust. 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądzono od oskarżycielki prywatnej na rzecz I. F. kwoty 720 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia odpowiedzi na kasację.

[J.I.]

[ms]